

Stížnosti nemohl nss dáti za pravdu.

Z principu zákonitosti správy plyne a v § 111 odst. 2 úst. listiny co do trestů vyslovena jest zásada, že úřad může v konkrétních případech ukládati pokuty a jiné tresty jenom potud, pokud je k tomu zmocněn generelní trestní normou. V souhlasu s touto zásadou a stanově obsah, jaký musí mít pravidla vydaná o vybírání obecních dávek a poplatků, nařizuje § 43 ob. fin. nov. č. 329/1921 Sb. v bodu 7, že pravidla musí obsahovati ustanovení o tom, »jakými pořádkovými pokutami a jinými tresty se stíhají ti, kdo podniknou něco, aby se placení poplatku (dávky) vyhnuli, nebo ti, kdo nešetří pravidel o vybírání poplatku (dávky) vydaných«. Zákon vyslovuje tu tedy jasně požadavek, aby druh trestů a výše pořádkových pokut a jiných trestů — ať už určitými sazbami, neb alespoň určitým maximem a minimem — byly determinovány generelně v pravidlech. Teprve na základě takovéto generelní trestní normy může příslušný úřad ukládati pokuty a tresty pro nezachování nebo přestoupení dávkových pravidel v konkrétních případech. Jenom tehdy nebylo by třeba takové generelní trestní normy v pravidlech samých, kdyby tu byla všeobecná norma o výši trestů a pořádkových pokut, kterými se stíhají přestupky pravidel o vybírání obecních dávek. Takové normy není však ani v zák. čl. XXII:1886, ani v jiných zákonech obecních. Předpisů zákonů finančních o státních daních a dávkách nelze pak bez výslovného ustanovení zákonného použití pro obor dávek obecních.

Pravidla o vybírání dlužného v Trnavě, schválená usnesením vlády ze 7. listopadu 1930, dovolují sice v § 13 trestati pokutami kontravenci pravidel, nemají však ustanovení o výši těchto pokut.

Stížnost poukazuje ovšem na to, že výše pořádkových pokut, jež mohou ukládati obce ve vlastním oboru působnosti, není stanovena nikde ani ve vzorcových pravidlech vl. nař. č. 143/1922 Sb. Při tom však přehlíží, že tato pravidla veskrze určují sazbou od 2—100 Kč pokuty ukládané pro přestoupení pravidel úřady finančními (odst. 1 přísl. §§), a tím implicitě vymezují i výši pokut pořádkových, jež pro menší kontravence může ukládati obec ve vlastním oboru působnosti. Ve shora uvedených pravidlech o dlužném v Trnavě chybí však i toto vymezení trestů, ukládaných úřady finančními, takže v nich není vůbec žádné normy, kterou by výše pořádkových pokut aspoň nepřímou byla vymezena. Okolnost, že pravidla o dlužném v Trnavě byla vypracována min. vnitra, není ovšem s to, aby tento nedostatek sanovala.

Za tohoto stavu úřad právem uznal, že ukládání pořádkových pokut pro nezachování nebo přestoupení pravidel o dlužném v Trnavě nemá zákonného podkladu.

Č. 11.871.

Samospráva obecní: * Usnesení obce, svěřiti zastoupení obce ve sporu členu obecního zastupitelstva a vyžádati si pro toto opatření dispens podle § 5 odst. 3 poslední věty ob. novely č. 76/1919

Sb., není poplatník (volič) legitimován bráti v odpor z důvodu, že není tu výjimečného případu, jaký cit. předpis má na mysli.

(Nález ze dne 25. dubna 1935 č. 15.180/35.)

V ě c: Město T. proti zemskému úřadu v Praze (jako zúč. strana adv. Dr. K. J. Stradal z Teplic-Šanova) o udělení procesní plné moci.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Akciová společnost »Slavia-film« v Praze podala dne 29. července 1931 na stěžující si obec žalobu na zaplacení Kč 43.046.55 s příslušenstvím u kraj. civ. soudu v Praze. Městské zastupitelstvo stěžující si obce usneslo se v sezení, konaném dne 7. srpna 1931, udělití advokátovi Dru Herbertu B. v T., členu měst. zastupitelstva, procesní plnou moc k vedení tohoto sporu za stěžující si obec a dožádati okr. úřad o povolení úchytky podle § 5 odst. 3 obecní novely z roku 1919.

Na usnesení to podal odvolání Dr. K. Jindřich St., advokát v T., které okr. úřad rozhodnutím z 28. srpna 1931 odmítl pro nedostatek rekursní legitimace odvolatelovy.

K dalšímu odvolání Dra St. zrušil žal. úřad nař. rozhodnutím výrok okr. úřadu odvoláním napadený pro nezákonnost a uložil okresnímu úřadu, aby o odvolání tom rozhodl věcně. Výrok odůvodnil takto: »Obecní zastupitelstvo usneslo se ve své schůzi ze 7. srpna 1931 jednak udělití advokátu Dru Herbertu B., který je členem obecního zastupitelstva obce T., plnou procesní moc ke zmíněnému zastupování obce, jednak vyžádati si k tomu podle § 5 odst. 3 novely č. 76/1919 Sb. potřebné schválení okr. úřadu (správně okr. výboru, § 99 org. zák. č. 125/1927 Sb.). Jelikož § 5 cit. zák. stanoví zásadu, že členové obecního zastupitelstva neb komisi nesmějí zastupovati obec ve sporech, leda za náhradu hotových výloh, z kterýchto zásady může dozorčí úřad ve výjimečných případech povolit úchytku k návrhu obecní rady, lze právem souditi, že zmíněným usnesením byl pověřen jmenovaný advokát, aby zastupoval obec, nikoliv však bezplatně nebo jen za náhradu hotových výloh, nýbrž za odměnu převyšující tyto hotové výlohy. Proti tomuto usnesení, resp. proti jeho finančním důsledkům pro obec jste uváděl již ve svém původním odvolání, že není důvodu, aby právě člen obecního zastupitelstva byl ustanoven k zastupování obce za plat, a že ten, kdo se neodhodlá vykonávati čestný úřad bezplatně, má se ho vzdáti a činil jste návrh na zrušení onoho usnesení, nezavázeli se jmenovaný člen zastupovati obec ve sporu tom ve smyslu zákona bezplatně. Vytýkal jste tedy onomu usnesení jak nezákonnost, totiž porušení zásady vyloučené v § 5 cit. zák., tak i finanční neúčelnost jeho pro obec, a bylo proto Vám jako poplatníku a voliči obce T. přiznati z důvodu toho procesní legitimaci ke stížnosti proti zmíněnému usnesení obecního zastupitelstva. Jelikož okr. úřad nesprávně posoudil tuto otázku, bylo právem uznati, jak ve výroku jest vysloveno.«

O stížnosti na rozhodnutí to podané uvážil nss toto:

Zúčastněná strana projevila při veřejném ústním líčení pochybnosti o přípustnosti stížnosti, kdyžtě výrokem žal. úřadu, že zúčastněné straně přísluší rekursní legitimace proti usnesení měst. zastupitelstva ze 7. srpna 1931, nějaké subj. právo obce nemohlo býti dotčeno.

Nss nemohl sdíleti toto stanovisko. Obci dlužno přiznati právo na to, aby usnesení, vydané jejím zastupitelstvem v samostatném oboru působnosti obce, nebylo bez zákonného důvodu zrušeno. Toto právo obce jest však dotčeno již tím, když úřad přizná někomu legitimaci, aby bral v odpor usnesení obecního zastupitelstva, a tím umožnil věcné přezkoumání a případně zrušení onoho usnesení. Tvrdí-li tudíž obec, že přiznání legitimace rekurentovi (dnešní straně zúčastněné) stalo se neprávem, hájí tím své právo na zachování usnesení, jejím zastupitelstvem vydaného, a nelze jí tudíž vzhledem k § 2 zák. o ss právem upíratí legitimaci ke stížnosti na nss.

In merito jest na sporu, byla-li zúčastněná strana legitimována bráti v odpor usnesení měst. zastupitelstva ze 7. srpna 1931. Nss neshledal, že by odvolatel byl legitimován bráti v odpor cit. usnesení měst. zastupitelstva ze 7. srpna 1931 z důvodu, že není tu výjimečného případu, jaký má na mysli § 5 odst. 3 ob. nov. č. 76/1919 Sb. Podle tohoto předpisu smějí členové obecního zastupitelstva a obecních komisí zastupovati obec v jejích právních sporech jen za náhradu hotových výloh. Ve výjimečných případech může dozorčí úřad k návrhu obecní rady povolití úchylku z této zásady.

Nss dovodil již v nál. Boh. A 8926/30 a 10.057/32, že toto povolení úchylky má povahu dispense od všeobecného zákonného zákazu, obsaženého v prvních dvou větách tohoto odstavce, a že je ponecháno výlučně úvaze dozorčího úřadu, aniž jest ve směru tom stanoveno nějaké řízení se stranami, obzvláště s poplatníky. Přiznání nebo odepření řečené úchylky jest výlučně věcí obce a dozorčího úřadu a vymyká se zcela ingerenci jiných interesentů. Z toho však plyne, že usnesením obce, aby v konkrétním případě o takovouto dispens bylo zakročeno, nemohlo vůbec býti dotčeno právo nějakého člena obce, a že mu tudíž také nemůže býti přiznána legitimace, aby takovéto usnesení bral v odpor v adm. pořadu instančním.

Vycházeje z tohoto právního názoru, nemohl tudíž nss uznati, že zúčastněná strana byla legitimována bráti usnesení obce ze 7. srpna 1931 v odpor, a musel proto nař. rozhodnutí, které založeno jest na opačném právním názoru, pro nezákonnost zrušiti.

Č. 11.872.

Stavební právo. — Cesty (Slovensko): I. * Na komunikace, jež jsou předmětem regulační úpravy podle předpisů stavebního statutu pro město Bratislavu z r. 1872, resp. dodatku k němu z r. 1881, nevztahují se ustanovení zák. čl. 1:1890 o veřejných cestách a mýtech. — II. * Při usnášení obecních orgánů o regulační úpravě podle